– ואין אוסרין על היחוד לימא דלא כרבי יהושע

And we do not prohibit a woman on account of seclusion; should we say that this ruling is not according to "\".

OVERVIEW

The גמרא cites the opinion of רב; if a married woman secludes herself with a stranger, she is permitted to return to her husband. We do not assume that she was [ברצון] (which would have prohibited her from returning to her husband). We derive from the ruling of רב that a יחוד does not presume a ביאה. The גמרא claims that this ruling is incompatible with the ruling of "מבכרת according to זעירי who maintains that חדר means (only) יחוד - נסתרה (יחוד , and not גבעלה לכהונה לכהונה אסורה לכהונה שמוחד אסורה לכהונה משמחד שמוחד ולממור). It is apparent that יחוד here is a presumption of ביאה not like ב"גרם ביאה ווke ביאה מדברת ביאה ווke ביאה מדברת ביאה וואף ביאה ווke ביאה ביאה וואף ביאה יחוד ביאה וואף ביאה ביאה וואף ביאה ווא

asks: תוספות

- תימה לרבי שמשון בן אברהם דלזעירי (נמי) דאמר נסתרה

The א"ץ אוסרין על היחוד is perplexed by the גמרא's assumption that the דעב"א of אין אוסרין על היחוד of זעירי of אין אוסרין על היחוד of זעירי, for (even) according to זעירי, for (even) according to עדים שנבעלה means אירי there were no עדים שנבעלה, nevertheless the משנה –

איירי כגון דמודה היא שנבעלה -

is discussing a case where **for instance she admits that she was תוספות** (as אין will immediately prove). Therefore there is no comparison to the דב. רב חב חב היחוד maintains that אין אוסרין על היחוד, in a case where (the [married] woman maintains that) there was no ביאה, merely admit will agree (even according to "ר") that זעירי על היחוד אוסרין על היחוד is discussing a case where the (unmarried) woman claims לכשר נבעלתי; it is (only) then that ר"י maintains that she is not believed. The משנה is not discussing a case of יחוד, but rather a case of ביאה.

 $^{^{1}}$ See following אשת ד"ה מעלה, that רב is discussing a case of an אשת איש.

² The contradiction is (even) somewhat magnified. ר"י maintains that not only is there a presumption of יהוד but also a presumption of נבעלה לנתין ולממזר.

³ חוספות maintains (originally) that the contradiction between רוב and רוב is concerning הוספות. יהוד does not want to interpret that the contradiction is concerning how we rule by a (ספק (הוד) is lenient by a (הוד) is lenient by a (הוד) is strict by a (ביאה) asserts later that there is a difficulty in assuming that this is the contradiction. One reason may be that we cannot compare the ספק סוף יהוד על ביאה to the של נתין וממזר by a נתין וממזר in the case of נתין וממזר וודאי ביאה by a ביאה in the case of רב (no matter with whom) she is אסורה לבעלה See later in this יחספות (footnote # 9) and 'Thinking it over' # 3.

תוספות will now prove that (even according to זעירי) when ר"י states הרי זו בחזקת בעולה וכו, it is only in a case where she claims לכשר נבעלתי, but not in a case where she claims לא נבעלתי:

דאי אמרה לא נבעלתי אם כן הוי ספק ספיקא⁴ -

For if she claimed לא, she would be believed for then, this claim of לא נבעלתי she would be believed for then, this claim of נבעלתי makes it a doubt within a doubt; one doubt is if she was נבעלתי at all (then she is certainly כשרה לכהונה), and even if she was נבעלה, there still remains a doubt that perhaps she was to a ספק ספיקא (and she is still כשרה לכהונה). In the case of a פסיקא we know –

דמכשיר רבי יהושע כדאמר לקמן ֿ התם ספק ספיקא -

מוספות answers:

יש לומר דלעולם איירי דקאמרה לא נבעלה⁶ -

And one can say that really the משנה is discussing a case where she claims that she was not בבעלה, and the reason she is not believed (according to ר"י) even though it is (seemingly) מפק ספיקא is because –

וחשיב ליה חדא ספיקא דאין אפוטרופוס לעריות -

It is considered as one נבעלה. It is assumed that she was ספקס. It is assumed that she was נבעלה. The only is if it was לנתין ולממזר or לנתין ולממזר הוא The reason we consider her as נבעלה is for there is no 'guardian in regards to illicit relationships'; we assume that if she was there was a ביאה. The only ספק is if it was לנתין ולממזר of לכשר לכשר. The only ספק is if it was לנתין ולממזר הוא אין אוסרין על היחוד is now apparent; ביאה שוחד מחלה אין אוסרין על היחוד that היחוד הוא אין אוסרין על היחוד is now apparent; בעלה it is assumed that she was also נבעלה.

הוספות has a difficulty with this explanation:

אבל קשה דבהדיא משמע בריש פרק שני (לקמן טז,א) דאיירי בנבעלת -However there is a difficulty for it is clearly indicated in the beginning of the second פרק that according to משנה is discussing a case where it is known (through her admission) that she was בבעלה –

⁴ See 'Thinking it over' # 4.

⁵ א,די יד,א there cites an opinion of ר"י in another משנה (concerning אלמנת עיסה) which (seemingly) contradicts his opinion in our משנה that the woman is גמרא. The גמרא רפאסועס ואלמנת שיסה ואלמנת עיסה באלמנת עיסה ואלמנת עיסה מותרת ואלמנת עיסה וותרת וותרת במרא וותרת (תוספות במרא that the woman במרא וותספות במרא וותספות וותספות במרא וותספות וותספות

⁶ See 'Thinking it over' # 2.

- דקאמר מאי מדברת נסתרה דקאמר הניחא לזעירי

For the גמרא there states: 'according to זעירי it is understood that there is a מיגו it is understood that there is a מיגו issue) for מיגו maintains that the meaning of מדברת is מדברת; therefore there is a מיגו in the case of מדברת

- דמגו דאי בעיא אמרה לא נבעלתי מהימנא⁸ כולי

For 'since' if she would have claimed, 'I was not נבעלה she would have been believed, etc.; therefore she is believed when she claims לכשר נבעלתי. It is evident from that גמרא that in the case of מדברת she is claiming לכשר נבעלתי, and not לא נבעלתי. If she would have claimed א נבעלתי she would be נאמנת. The original question of תוספות returns. There is no contradiction between ר"י (who is discussing a case of יחוד) and the case of רבי where there was ביאה; as the woman claims (לכשר).

מוספות answers:

לכך נראה דפריך לזעירי דבספיקא חדא אסרינן לה

Therefore it seems that the challenge of the גמרא is that according to ר"י, זעירי is that according to גמרא is that according to נבעלה (even) on the basis of one ספק (whether she was נבעלה a ספק or to a כשר or to a כשר (נתין וממזר); this is incompatible with ב-

רהא יחוד דאשת איש דספיקא חדא היא ואין אוסרין על היחוד האיז איש דספיקא הדא היא ואין אוסרין על היחוד האיז ספק סדר איש of an ספק with a stranger, which is also (only) one ספק; whether or not there was ביאה, and we do not forbid her to her husband because of the יחוד. The contradiction between בי invokes an יחוד on the basis of a ספק איסור on the basis of a ספק. 9

תוספות remains somewhat dissatisfied with this answer:

וקצת קשה דלכאורה נראה דיחוד איחוד פריך –

And it is somewhat difficult to accept this interpretation for it seemingly appears from the תוספות (as תוספות will shortly prove) that the challenge was from one case of יהוד on another case of יהוד; from the case of יהוד (where 'יהוד by יהוד (עלים יהוד 'יהוד 'יהוד 'יהוד 'יהוד 'יהוד 'יהוד 'יהוד 'יהוד (ראוה מדברת 'יחוד 'יהוד 'יהוד 'יהוד (לכשר) לכשר) אוסר על היחוד (לכשר) נבעלתי she is claiming לכשר); it is not a situation of (merely) זעירי אם יחוד 'by יחוד, but rather a case of ספק ה'יהוד (שנירי by יחוד 'יחוד).

-

⁸ In our text the מגו is: 'מגו זאי נבעלתי וקאמרה נבעלתי אמרה לא נבעלתי. The word 'מגו 'is written adjacent to 'מגו דאי בעי אמרה אמרה ובעלתי 's written adjacent to 's נבעלתי. See 'Thinking it over' # 1.

 $^{^{9}}$ In this answer ספיקות disregards any differences between the types of ספיקות. See footnote # 3.

תוספות will now explain why it is assumed that the גמרא asked מיחוד איחוד and not מספק אספק.

מדפריך לזעירי ולא לרב אסי:

SUMMARY

Originally תוספות assumes that (according to זעירי) in the case of ראוה מדברת, the woman claims לא נבעלתי. The conclusion (based on the second פרק) is that she claims לפער נבעלתי מכסרות. לכשר נבעלתי (according to ד"ר and ר"י and בי is in regards how to deal with a (זעירי מפק (איסור) and רב מפק ביאה לנתין ולממזר maintains that a מותר מפק (ביאה), that a (פרק ביאה לנתין ולממזר maintains that a מותר מפק ביאה לנתין ולממזר גוו it is not clear why the same question does not apply to רב אסיר.

THINKING IT OVER

- 1. Is there any difference whether we are זראי גורס like תוספות that 'דאי אמרה 'דאי אמרה אמרה (לכשר) אמרה (לכשר) מהימנא' מהימנא' אורה (לכשר) אמרה (לכשר) אמרה (לכשר) אמרה (לכשר) ישרא ישרא אמרה (לכשר) אמרה (לכשר) ישרא (לכשר) ישרא אמרה (לכשר) ישרא אמרח (לכשר) יש
- 2. Originally תוספות maintained that she is claiming לא נבעלתי. How can we reconcile this with our משנה, where she states 'איש פלוני וכהן הוא'; she does not say 'איש פלוני וכהן הוא'! לא נבעלתי $!^{12}$
- 3. In the אמינא הוה אחוספות that the question (on זעירי) was ייהוד איחוד; why indeed did not the גמרא ask a similar question of ספק אספק (even) according to רב אסי $?^{13}$

¹⁰ See footnote # 8. See ש"שק.

¹¹ See footnote # 6.

 $^{^{12}}$ See אילת השחר.

¹³ See footnote # 3.

4. Initially תוספות assumed that she must be saying לכשר נבעלתי, for if she claimed א נבעלתי she would be מותר, since it is a ספק ספיקא. However if she is believed to claim לא נבעלתי then she should also be believed that מגו for she has a מגו to claim לא נבעלתי! 15

¹⁴ See footnote # 4. ¹⁵ See "נו";